

Startside>Anlæggelse af retssag>Mediation>Mediation i EU-landene

Mediation i EU-landene

Frankrig

I stedet for at lægge sag an ved domstolene kan man vælge at løse konflikten med mægling. Mægling er en alternativ konfliktløsning, hvor en mægler forsøger at hjælpe parterne med at finde en løsning på deres konflikt. Den franske regering og domstolene er meget opmærksomme på fordelene ved mægling.

Hvem kontakter man?

Frankrig har ingen central myndighed, der regulerer hvervet som mediator, og der er på nuværende tidspunkt heller ingen planer om at oprette en sådan myndighed.

Der findes dog nogle ikkestatslige organisationer inden for familieret:

APMF (Association Pour la Médiation Familiale) havde i 2012 700 medlemmer, hvoraf størstedelen er familiemediatorer. Foreningen udarbejder en fortegnelse over mediatorer for hver region.

FENAMEF (Fédération Nationale des Associations de Médiation Familiales) talte i 2012 mere end 480 afdelinger for familiemediation og udarbejder en fortegnelse over mediatorer.

Der findes desuden oplysninger på følgende websteder:

CMAP (Centre de Médiation et d'Arbitrage de Paris) behandler tvister mellem (større) virksomheder.

IEAM (l'Institut d'Expertise, d'Arbitrage et de Médiation) talte i 2012 mere end 100 personer, der løser konflikter ved forligs- eller retsmediation på økonomiske og finansielle områder, juridiske og skattemæssige områder, eller inden for sundhed, bygge- og anlæg, offentlige arbejder, industri, råvarer og transport.

FMCML (Fédération des Médiateurs et Chargés de Mission libéraux) samler omkring hundrede eksperter, der supplerer deres erhverv med mediationsaktiviteter inden for diverse områder, bl.a. bygge- og anlæg, fast ejendom, industri, tjenesteydelser, handel, det sociale og skattemæssige område, it, miljø, sundhed og andre sundhedsrelaterede områder.

FNCM (Fédération Nationale des Centres de Médiation) talte i 2012 79 mediationscentre under advokatsammenslutninger fordelt på regioner. Foreningen består overvejende af advokater og modtager støtte fra Landsrådet for advokater (*conseil national des barreaux*) og har mange forbindelser til retsvæsenet. Webstedet indeholder en fortegnelse over advokater.

ANM (Association Nationale des Médiateurs) blev oprettet i 1993 og talte i 2012 ca. 20 foreninger og ca. 300 medlemmer fordelt på 11 regionale delegerationer. Foreningen har udarbejdet et nationalt etisk regelsæt for mediatorer. Webstedet indeholder en fortegnelse over medlemmerne.

På hvilke områder er mediation mulig/mest brugt?

I henhold til fransk ret kan parterne benytte sig af mediation inden for alle retlige områder, forudsat at det ikke krænker de såkaldt "**præceptive reguleringsbestemmelser**" (*l'ordre public de direction*). Det er f.eks. ikke muligt at foretage mediation med det formål at omgå de ufravigelige regler vedrørende ægteskab eller skilsmisse.

Der foretages især mediation i **familieretlige sager** (ved retten for familieretlige sager med bistand af en familiemediator) og i **småkravssager** (sager anlagt ved nærdomstolen eller førsteinstansretten for mindre sager med bistand af en forligsmediator).

Skal der følges særlige regler?

Brug af mediation

Mediation kræver **parternes forudgående samtykke**.

Hvis der er anlagt sag ved en domstol, kan dommeren dog i henhold til paragraf 131, stk. 1, i den civile retsplejelov (*code de procédure civile*) med parternes samtykke udpege en tredjepart til at høre parterne og stille dem over for hinandens holdninger med henblik på at løse konflikten.

I sager om tildeling af forældremyndighed eller i forbindelse med de indledende foranstaltninger til skilsmisssager kan dommeren i henhold til paragraf 255 og 373, stk. 2, i civilloven (*code civil*) også pålægge parterne at deltage i et gratis informationsmøde om mediation, der ikke må indebære nogen form for sanktioner.

Bekendtgørelse nr. 2011-1540 af 16. november 2011 gennemfører direktiv 2008/52/EF, som fastsætter rammer for mediation mellem parterne med bistand af en tredjepart, og udvider dets anvendelsesområde til ikke kun at gælde mediation i grænseoverskridende tvister, men også i indenlandske mediationsprocesser, med undtagelse af konflikter i forbindelse med ansættelseskontrakter eller suveræne forvaltningsrettigheder.

Bekendtgørelsen af 16. november 2011 ændrer loven af 8. februar 1995 og fastsætter generelle rammer for mediation. Den fastsætter en definition af mediation, præciserer de egenskaber, en mediator skal besidde, og understreger princippet om fortrolighed i mediationen, som er afgørende for et heldigt udfald.

Bekendtgørelsen understreger også princippet om, at den dommer, der behandler sagen, til enhver tid kan udpege en mediator, som i princippet også kan være en forligsmand. Dommeren kan dog ikke udpege en mediator til forudgående mediation i sager vedrørende separation eller skilsmisse. Det fremgår af bekendtgørelsen, at dommeren, uden at det kræver parternes samtykke, kan påbyde dem at deltage i et indledende informationsmøde om mediationsprocedurernes formål og forløb. Ifølge lovgivningen kan kun forligsmænd og familiemediatorer afholde sådanne møder.

Dekret nr. 2012-66 af 20. januar 2012 indeholder gennemførelsesbestemmelserne til bekendtgørelsen af 16. november 2011 og indfører et Afsnit V i retsplejeloven vedrørende mindelig bilæggelse af tvister. Her præciseres de almindelige regler for medierings- og forligsprocedurerne samt reglerne om den partcipatoriske proces. Dette afsnit V er pendanten til Afsnit VI og VI bis i retsplejeloven, der henholdsvis omhandler forligsmediation og retsmediation. Desuden er dekret nr. 78-381 af 20. marts 1978 blevet ændret og indeholder ikke længere vedtægtsbestemmelser for forligsmediatorer.

Regulering af mediation

Der findes ikke en national "adfærdskodeks" for mediatorer.

Handels- og industrikammeret i Paris har indført en adfærdskodeks og sørger for at håndhæve denne.

Inden for familieret følger familiemediatorerne, enten via direkte tilknytning eller via den institution, hvor de er ansat, de **etiske kodekser eller chartre** for de to store sammenslutninger for familiemediatorer, **Association Pour la Médiation Familiale (APMF)** og **Fédération Nationale des Associations de Médiation Familiales (FENAMEF)**. Disse kodekser eller chartre indeholder de etiske regler for familiemediation, som blev vedtaget den 22. april 2003 af det nationale

rådgivende råd for familiemediation (*conseil national consultatif de la médiation familiale*). Ifølge sit websted "fastsætter APMF den etiske kodeks for erhvervet, som indeholder de etiske regler for at praktisere familiemediation samt betingelserne for at udøve erhvervet i Frankrig. Disse retningslinjer er gældende for alle familiemediatorer."

FNCM (Fédération Nationale des Centres de Médiation) vedtog i marts 2008 en etisk kodeks med udgangspunkt i den europæiske adfærdskodeks for mediatorer.

Information og uddannelse

Der findes ikke et officielt nationalt websted for mediation.

I den gældende franske lovgivning findes der ingen bestemmelser om uddannelse af mediatorer, med undtagelse af inden for familieret, hvor der ved dekret af 2. december 2003 og afgørelse af 12. februar 2004 er indført en **uddannelse som familiemediator**.

Disse retsakter bestemmer, at uddannelsen til familiemediator skal varetages af godkendte institutioner, og at præfekten i den pågældende region, efter at uddannelsen eller de endelige prøver er afsluttet, udsteder et diplom om akkreditering. Uddannelsen varetages af institutioner, der er godkendt af regionalkontoret for sociale og sundhedsmæssige anliggender (*direction générale des affaires sanitaires et sociales, DRASS*). Uddannelsen er fordelt på 560 timer over tre år og indeholder mindst 70 timers praktisk erfaring. Den studerende skal ved uddannelsens afslutning bestå en række prøver.

Hvad koster mediation?

De personer, der vælger at anvende udenretslig eller retslig mediation, skal betale for denne alternative tvistbilæggelse. Hvad angår retsmediation, kan der ydes retshjælp til **afledning af mediatoren**. Under alle omstændigheder **fastsætter dommeren** mediators salær, når mediationen er afsluttet og ved fremlæggelse af en oversigt eller opgørelse af udgifterne (jf. paragraf 119 i dekret nr. 91-1266 af 19. december 1991).

Dommeren fastsætter det forskud, der skal betales, samt det forventede salær (paragraf 131, stk. 6, og 131, stk. 3, i retsplejeloven). Da der ikke er fastsat et salær i lovgivningen, **varierer beløbet** for hver mediation. I henhold til den nationale protokol, som er underskrevet af justitsministeriet, ministeriet for erhverv, arbejdsmarkedets forhold, familien og solidaritet, familietillægskassen og socialsikringskassen for landbrugssektoren, har de tjenester, der benytter sig af familiemediation, forpligtet sig til at overholde **en national tarif, der varierer** alt efter parternes indtægter. Afhængigt af rettens vurdering kan den andel, som parterne skal betale for mediationen, variere mellem 5 euro og 131,21 euro.

I forbindelse med familieretlige sager har **CNAF (Caisse nationale des allocations familiales)** indført en støttetillægsprocedure, som giver disse organisationer mulighed for at anvende familiemediation under overholdelse af visse regler.

Kan en mediationsaftale fuldbyrdes?

Hvis sagen ikke er anlagt ved retten, kan den aftale, som parterne har indgået, ifølge paragraf 1565 i retsplejeloven indbringes for den dommer, der har kompetence til at behandle den pågældende sag, med henblik på fuldbyrdelse af aftalen.

Hvis mediationen foretages i forbindelse med en retssag, bestemmer paragraf 131, stk. 12, i retsplejeloven, at det er en pågældende dommer, der på parternes anmodning stadfæster aftalen.

Ifølge paragraf L. 111, stk. 3, litra 1, i gennemførelsesbestemmelserne til retsplejeloven fastsætter, at de aftaler som følger af retslig eller udenretslig mediation kun kan tvangsfuldbyrdes, hvis en almindelig domstol eller en forvaltningsdomstol tillægger dem fuldbyrdelse.

Sidste opdatering: 13/02/2017

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af de respektive EU-lande. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Europa-Kommissionen påtager sig ingen form for ansvar for oplysninger eller data, der optræder i nærværende dokument, eller hvortil der henvises heri. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.